

Sygn. akt III AUa 913/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Małgorzata Micorek-Wagner

Sędziowie: SA Ewa Stryczyńska (spr.)

SA Danuta Malec

Protokolant: sekr. sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2018 r. w W.

sprawy S. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury policyjnej

na skutek apelacji S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt XIII U 1924/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od S. P. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 270,00 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Ewa Stryczyńska Małgorzata Micorek-Wagner Danuta Malec

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 listopada 2015r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. działając na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 i art. 33 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2015r., poz. 900 ze zm., dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) odmówił S. P. ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że decyzja z 11 marca 2015r. o ustaleniu prawa do emerytury i jej wysokości została wydana na podstawie obowiązujących przepisów i ustalona wysokość świadczenia jest prawidłowa. Powołując się na art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy podniesiono, że wnioskodawca nie

przedstawił nowych dowodów ani nie ujawnił nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość świadczeń i dawałyby podstawę do ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

S. P. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie i o ustalenie, że przed dniem 2 stycznia 1999r. pozostawał w służbie w formacji mundurowej.

Zdaniem odwołującego się okres pełnionej przez niego przed dniem 1 stycznia 1999r. zasadniczej służby wojskowej powinien być uwzględniony przy obliczaniu wysokości jego emerytury stosownie do art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 22 marca 2016r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie S. P. od ww. decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. oraz zasądził od S. P. na rzecz organu rentowego 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

S. P. (ur. (...)) od 28 października 1987r. do 5 października 1989r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. W okresie od 26 października 2001r. do 17 lutego 2015r. odwołujący się pełnił służbę w (...). Ze służby został zwolniony 17 lutego 2015r. na podstawie art. 45 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej.

Decyzjami z 11 marca 2015r. oraz z 29 maja 2015r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. przyznał S. P. prawo do emerytury policyjnej od 18 lutego 2015r. Emerytura została wyliczona stosownie do art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

W dniu 1 czerwca 2015r. odwołujący się złożył wniosek o przeliczenie emerytury i doliczenie do wysługi emerytalnej okresów składkowych i nieskładkowych z okresu przypadającego przyjęcie do służby w (...) oraz o ustalenie, że okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej od 28 października 1987r. do 5 października 1989r. jest równoznaczny z pełnieniem przez niego służby przed dniem 2 stycznia 1999r.

Organ rentowy 10 listopada 2015r. wydał zaskarżoną decyzję, odmawiającą uwzględnienia powyższego wniosku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach rentowych. Ich wiarygodność nie była podważana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.

Uwzględniając powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezpodstawne i wskazał, że zgodnie z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy emerytura dla funkcjonariusza, który został przyjęty do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 2-5 tej ustawy.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy, emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby. W ust. 2 i 3 powyższego artykułu wymieniono przesłanki decydujące o podwyższeniu emerytury.

W myśl ust. 3a powyższego artykułu, jeżeli w wysłudze emerytalnej są uwzględniane okresy służby wojskowej, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, emeryturę podwyższa się na zasadach przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji powołane wyżej przepisy są jasne i wynika z nich jednoznacznie brak możliwości doliczenia funkcjonariuszom przyjętym do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. okresów składkowych przypadających przed przyjęciem i po zwolnieniu ze służby.

Prawo do doliczenia okresów składkowych przypadających przed i po zakończeniu służby możliwe jest wyłącznie na podstawie art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, którzy prawo do emerytury nabyli na podstawie art. 15 tej ustawy.

Stosownie do tego przepisu emerytowi uprawnionemu do emerytury obliczonej na podstawie art. 15 dolicza się na jego wniosek do wysługi emerytalnej, z zastrzeżeniem ust. 2, wymienione w tym przepisie okresy przypadające po zwolnieniu ze służby.

Przepis art. 15a wszedł w życie od 1 października 2003r., na podstawie art. 7 pkt. 9 ustawy z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 22 września 2003 r.).

Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, że zgodnie z treścią art. 20 powyższej ustawy nowelizującej, tylko osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy miały ustalone prawo do emerytur na podstawie przepisów ustaw, o których mowa w art. 6, 7 i 10, zachowały prawo do tych świadczeń.

Odnosząc się z kolei do kwestii zasadniczej służby wojskowej Sąd wskazał, że w przypadku wnioskodawcy nie była to służba zawodowa, jak również nadterminowa. Żołnierzem nadterminowej służby wojskowej jest bowiem żołnierz, który odbył już zasadniczą służbę wojskową i spełniający warunki § 13 ust. 1 pkt. 1-5 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z 22 czerwca 1992r. w sprawie zasadniczej służby wojskowej i nadterminowej zasadniczej służby wojskowej oraz przeszkolenia wojskowego (Dz. U. Nr 56, poz. 277).

Analogiczną treść do art. 15, 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, mają przepisy art. 15 i 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Na tle tych przepisów ustawy z 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wydany został wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 10 października 2012r. (sygn. III AUa 707/12), w którym wskazano, że gdy idzie o sam sposób ustalenia wysokości emerytury żołnierza zawodowego, to przesądzająca jest tylko i wyłącznie data powołania do zawodowej służby wojskowej, która jeśli przypada po dniu 1 stycznia 1999r. wyłącza m.in. przewidzianą w art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin możliwość uwzględniania w podstawie wymiaru świadczenia okresów składkowych poprzedzających służbę.

Z uzasadnienia powyższego wyroku wynika, że o ile uzasadnione było uwzględnienie w wysłudze emerytalnej wnioskodawcy okresu zasadniczej służby wojskowej w tym służby nadterminowej, o tyle brak jest podstawy do tworzenia swoistej fikcji prawnej o powołaniu odwołującego do zawodowej służby wojskowej przed dniem, kiedy to faktycznie nastąpiło w drodze rozkazu personalnego. Gdyby intencją ustawodawcy było uwzględnianie przy określaniu sposobu wyliczania emerytury – tak jak w przypadku wysługi emerytalnej – wszelkich okresów służby wojskowej w Wojsku Polskim, dałby temu wprost wyraz w omawianym przepisie art. 15a, który w tej sytuacji winien był brzmieć „emerytura dla żołnierza który rozpoczął służbę wojskową w Wojsku Polskim (...)”, a to nie nastąpiło i przepis ten ma zupełnie odmienne brzmienie akcentując wyłącznie datę powołania do zawodowej służby wojskowej jako kryterium sposobu wyliczenia wysokości świadczenia.

Powyższy pogląd w pełni podzielił Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę.

Wskazane okoliczności wyłączają możliwość uwzględnienia wniosku odwołującego się z 16 października 2015r. i uznania, że zasadnicza służba wojskowa, którą odwołujący się odbył w okresie od 28 października 1987r. do 5 października 1989r., a więc przed 1 stycznia 1999r. była zawodową służbą wojskową.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z

urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, które mają wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość.

Sąd Najwyższy w wyroku z 4 października 2006r., w sprawie o sygn. II UK 30/06 wskazał, że nowe okoliczności i nowe dowody, o których mowa w art. 33 ustawy, to okoliczności i dowody, które istniały w dacie wydania decyzji przyznającej prawo do świadczeń z ubezpieczenia (zabezpieczenia) emerytalnego, lecz nie zostały uwzględnione przez organ rentowy. Chodzi zatem – analogicznie jak w przypadku ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – o ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji przyznającej świadczenia, co zobowiązuje lub uprawnia organ rentowy do wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie tego przepisu, jeżeli okoliczności te mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Nie muszą to być okoliczności, na które osoba ubiegająca się o świadczenia nie mogła powołać się w poprzednim postępowaniu, co odnosi się także do organu rentowego. Mogą to być takie okoliczności, które powinny być znane przy dołożeniu minimum staranności, jednak na skutek błędu lub przeoczenia nie zostały uwzględnione w poprzednim postępowaniu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004r., sygn. II UK 228/03).

W konkluzji Sąd pierwszej instancji stwierdził, że warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń na podstawie art. 33 ustawy jest ujawnienie nowych okoliczności lub nowych dowodów, które istniały w dacie wydania decyzji przyznającej prawo do emerytury, a nie zostały uwzględnione przez organ rentowy, który wydał taką decyzję (wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2001r., II UKN 182/00).

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołujący się nie przedstawił nowych dowodów lub nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość świadczeń i dawałyby podstawę do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł o oddaleniu odwołania. O kosztach orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490).

Apelację od powyższego wyroku złożył odwołujący się, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez utrzymanie w mocy decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W., odmawiającej ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej i wydania decyzji ustalającej wnioskodawcy nową wysokość emerytury policyjnej na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych przed rozpoczęciem służby w (...) oraz przez niewłaściwe zastosowanie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów ustawy z 11 września 2003r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych – art. 6 ust. 1 pkt 1, stanowiącego, że pod pojęciem żołnierza zawodowego rozumie się żołnierza pełniącego stałą albo kontraktową służbę wojskową – przez błędną wykładnię przepisu polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca był żołnierzem zawodowym;
- 3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów ustawy z 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin – art. 3 ust. 2, stanowiącego, że emerytem wojskowym jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ma prawo do emerytury wojskowej – przez błędną wykładnię przepisu polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca jest emerytem wojskowym;
- 4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – art. 33, stanowiącego, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, które mają wpływ na prawo

do świadczeń lub ich wysokość – przez uznanie, że odwołujący się nie przedstawił żadnych nowych dowodów czy też okoliczności, które warunkowałyby ponowne ustalenie emerytury oraz zmianę prawomocnej decyzji organu z 11 marca 2015r.

Mając na uwadze wskazane zarzuty apelujący wniósł o: 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania oraz apelacji wnioskodawcy w całości, przez orzeczenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo ustalenia nowej wysokości emerytury policyjnej, wydanie decyzji ustalającej wnioskodawcy nową wysokość emerytury policyjnej na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych przed rozpoczęciem służby w Straży Granicznej, albo ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie; 2) ustalenie, że wnioskodawca pozostawał w służbie w formacji mundurowej przed dniem 2 stycznia 1999r.; 3) ustalenie, że okres pełnienia służby wojskowej w Wojsku Polskim, a co za tym idzie okres pełnienia zasadniczej służby wojskowej przez wnioskodawcę w okresie od 28 października 1987r. do 5 października 1989r., należy uznać za początek pełnienia służby w formacji mundurowej, a tym samym za służbę rozpoczętą przed 2 stycznia 1999r.; 4) zasądzenie od Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. na rzecz wnioskodawcy – wyrównania zaległych należności z tytułu niewypłaconego świadczenia (emerytury policyjnej) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia przyznania świadczenia do dnia zapłaty; 5) zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania za obie instancje według norm przypisanych; 6) rozpoznanie sprawy także w nieobecności wnioskodawcy.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od odwołującego się na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, albowiem zarzuty na jakich ją oparto są chybione.

Biorąc pod uwagę sformułowane w apelacji zarzuty w pierwszej kolejności należy wskazać, że odwołujący się obok naruszenia prawa materialnego, pośrednio wskazał także na błąd w ustaleniach faktycznych i ten zarzut, choć niewypowiedziany wprost, Sąd Apelacyjny rozpoznał w pierwszej kolejności, albowiem tylko przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny przeprowadził wnikliwą analizę motywów, jakimi kierował się Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, ocenił prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, trafność subsumcji stanu faktycznego do zastosowanych przepisów prawa, jak również prawidłowość przedstawionych rozważań, zarówno w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, oceny zebranych w sprawie dowodów, zastosowanych przepisów prawa i ich wykładni. Analizując zarzuty przedstawione przez odwołującego się w apelacji, Sąd Apelacyjny uznał ich bezzasadność, skutkującą oddaleniem apelacji w całości.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów wskazać należy, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych zgodnych z zebraniem materiałem dowodowym, a ponadto wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. W uzasadnieniu wskazał, na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny, w jakim zakresie dał im wiarę i dlaczego. Według utrwalonego orzecznictwa sądowego, błędna ocena dowodów polega na wyprowadzeniu z dowodów wniosków nie dających się pogodzić z ich treścią oraz na formułowaniu ocen – bez rozważenia całości zebranego w sprawie materiału, a także ocen sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy strona apelująca wykaże Sądowi pierwszej instancji uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, gdyż w apelacji zaprezentowana została jedynie odmienna, subiektywna ocena stanu faktycznego sprawy. W judykaturze za utrwalony należy uznać pogląd, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń faktycznych, a tym samym korzystnej dla niego oceny

materiału dowodowego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002r., sygn. II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Sąd Apelacyjny stwierdza, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i te ustalenia Sąd drugiej instancji w pełni aprobuje, a w konsekwencji przyjmuje jako własne. Także ocena prawna jakiej Sąd ten dokonał jest prawidłowa i wobec tego nie zachodzi potrzeba jej powtarzania. Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy zastosował także przepisy prawa materialnego.

Okres zasadniczej służby wojskowej jako okres równorzędny ze służbą wymienioną w art. 12 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2018r. poz. 132 ze zm., dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), a w nim nie wymienia się służby wojskowej, nie może oznaczać przyjęcia do służby w rozumieniu art. 15a tej ustawy. Przez przyjęcie do służby przed 1 stycznia 1999r., o którym stanowi art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy rozumie się przyjęcie do służby: w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub w Służbie Więziennej, bowiem ustawa ta dotyczy tych właśnie służb. Niezawodowa służba wojskowa, w tym służba zasadnicza jest natomiast okresem uznawanym za równorzędny ze służbą wówczas, gdy podlega ona uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej o jakiej mowa w ustawie z 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2017r. poz. 2225 ze zm., dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy). Warunki jakie należy spełnić, aby uzyskać prawo do emerytury wojskowej określa art. 12 tej ustawy, zaś zgodnie z przepisem art. 13 ust. 2 za okresy równorzędne ze służbą wojskową uważa się okresy służby uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury policyjnej. Poprzez wzajemność, okresy służby wojskowej podlegają zaliczeniu do emerytury policyjnej, a okresy służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub w Służbie Więziennej podlegają zaliczeniu jako równorzędne do okresu służby wojskowej. Nie oznacza to jednak, że okres służby wojskowej, uznawany jako równorzędny i jako taki mający znaczenie dla wysokości świadczenia emerytalnego, powinien być zaliczony jako rzeczywista służba zawodowa, w tym przypadku pełniona w (...). Oznaczałoby to przyjęcie niczym nieuprawnionej fikcji, do czego nie dają podstaw przepisy prawa regulujące uprawnienia emerytalne funkcjonariuszy (...) Służba wojskowa zasadnicza nie może być zatem uznana za tożsamą z zawodową służbą mundurową wymienioną w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Niespornym jest, że wnioskodawca pełnił służbę w (...) w okresie od 26 października 2001r. do 17 lutego 2015r. Jest to służba w rozumieniu przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy traktowana jako zawodowa. Skoro zatem S. P. został przyjęty do tej stałej zawodowej służby 26 października 2001r., to oczywistym jest, że dla ustalenia jego uprawnień emerytalnych zastosowanie ma art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, z którego wynika, że emerytura dla funkcjonariusza, który został przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 2-5. Nie może w tym przypadku znaleźć zastosowania art. 15 ust. 1 wymienionej ustawy, który stanowi podstawę do ustalenia wysokości emerytury wyłącznie dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. Służba wojskowa, którą pełnił wnioskodawca w latach 1987 – 1989 miała charakter służby zasadniczej, niezawodowej, zatem jej odbywanie nie może mieć wpływu na ustalenie daty początkowej służby zawodowej, którą wnioskodawca rozpoczął po raz pierwszy w (...) 26 października 2001r. Niezależnie od powyższego okres zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy ma znaczenie dla ustalenia wysokości jego świadczenia, zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt. 2 wym. ustawy tzn. jako okres równorzędny ze służbą Straży Granicznej, nie zaś tożsamy z nią.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi zatem możliwość zaliczenia odwołującemu się okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pełnienia przez niego stałej służby zawodowej w formacji mundurowej, z której wnioskodawca wywodzi swoje uprawnienia emerytalne. W tym zakresie nie mają zatem znaczenia niezwykle obszerne rozważania

apelującego na temat charakteru różnego rodzaju służb mundurowych, skoro oczywistym jest w świetle okoliczności ustalonych w niniejszej sprawie, że zasadnicza służba wojskowa wnioskodawcy nie była służbą zawodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację S. P., jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa prawnego pozwanego organu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zaś samą wysokość zwrotu ustalono na kwotę 270 zł na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), według stanu prawnego obowiązującego w dniu wniesienia apelacji.

Ewa Stryczyńska Małgorzata Micorek-Wagner Danuta Malec